

כאשר רואים אותו ברחובות

חל-אביב חושבים שקלארק

גיבל קם לתחייה, אבל זה

רק מוסה והוא מאהב מקצועי

אני דומה לקלארק, וזה לא כל כך פשוט. לקלארק היו נשים, גם לי יש נשים. משום מה, איפה שאני יושב, הפסיקו לקרוא לי משה, או בשם הכינוי מוסה, אלא קלארק. במיוחד כשאני מגולח ולבוש יפה. האמן לי, אני באמת רוצה להיות מוסה ולא קלארק. אבל אני לא מתעקש. בייחוד כשזה רוצה האשה. היא משלמת — אז אני קלארק.

תמיד היא המשלמת?

— כמעט תמיד. אני מופיע באיזה מקום, ואז פתאום הכיס ריק אצלי. אני אומר להן בלי בושה, אני broke, אינני יכול להרשות לעצמי להזמין אותן לזן או שר-תון או כליף. ואז השטרות עפים לידי מתחת לשולחן, ומהכסף הזה אני יוצאים לבלות.

איזה מין נשים אלה?

— בדרך כלל קצת מבוגרות. רובן תיירות, אבל גם קצת ישראליות. אני ניגש אליהן על שפת-הים והולך איתן לשרתון או זן. עכשיו גם להילטון, עד לחדר המיטות. עבודה מהירה...

— ככה זה... נניח שזה על שפת הים, מול מלון זן. אני בבגדיים. שווף, מסורק היטב, מלא שמן. בקיצור: דון ז'ואן. עובר טור על כל שפת הים, מחפש בדרך כלל את התיירת. אנגלית שגורה בפי במצב מצויין. אני מתחיל להתעסק איתה לא בר-צורה של "קחי סיגריה", או "אפשר לי

הצטרף אליך?" אלא פשוט יושב לידה, עם כל הניירות שלי: מחזה שכתבתי על אסיר רים, וגם כמה פואמות. תיק שלם. איך אתה בוחר אותן? — אני מסתכל על פרצופה, ומהנסיון הרב שלי אני יודע שאפשר. זה פשוט רגש. אם אני הייתי רוצה להתחיל,

מוסה בבריקה של "שרתון" בעיסוקו האהוב — עם תיירת

מי שמשלמת — מקבלת!

מחזאי יושב לידה. ואז היא עד השמים. אפשר לשמוע פואמה? הנה, קוראים לזאת "כה שיקרו ענייך", זה הולך ככה:

כה אדמו עיניך מבכי הלילות
כה חוזרו פניך בראותך את הקירות,
כה הופעת אלי בחלומי
האם אינך נזכרת בי?

אזכור אותך ממרחק!

סלח לי, זה נכתב בהשראתה
של מישהי מפיימות, או סתם
ככה?

— בהשראה של מישהי מסוימת. פשוט
עזבתי מישהי מסוימת, התחרטתי וננסתי
אחרי זה לבית-סוהר.

למה עזבת אותה?

— נמאס לי. נעלמתי.

אתה מפתיע אותי. קורה לך
שתתחרט?

— לא, לא התחרטתי במוכן המקובל.
רק כתבתי לה משהו, שתדע מי אני ומה
אני. היא השאירה עלי רושם גדול, אתה
מבין. בבית השלישי אני אומר:

המים בנהרות זורמים

בעוד ידי באיזיקים,

אזכור אותך ממרחק שנים.

היא ענתה לך?

— כן. אמרה שקראה בעתונות על מאסרי.

מה זה היה?

— חוב שהייתי חייב, פשוט חוב. פעם
יחידה שישבתי על חוב. הצטברו לי כמה
פקודות מעצר יחד... טוב, יש לי גם
פואמה ששמה "אילו הייתי מפקח משטרה".
כתבתי גם שיר אסירים. תשמע:

אין כסף, אין סיגריות,

אין חופשות, אין בחורות,

כל היום מיסדר-מיטות,

מה היית מויעץ לי לעשות?
— ראשית כל — תסתכל על הפרצוף,
אם הוא מוצא חן בעיניך.

מחפש יפהפיות?

— לא. רק שתהיה להן צורה.

באיזה גיל, בערך?

40, 35-30.

אלה לא מבוגרות.

— יש גם בגיל חמישים ומעלה, אבל
הן לא נראות ככה. והעיקר, אחרי שיחה
קצרה היא רואה בי את גבר חלומתי. **רגע, עוד לא סיפרת איך אתה מתחיל בשיחה.**

— נכון. אני קורא את המחזה, או עתון
באנגלית, ג'רוסלם פוסט או לייף. אחר-כך
אני מבקש ממנה באופן ג'נטלמני שתשים
עין לרגע על הדברים, ואני הולך לשחות.
חוזר, ואז מתחילה השיחה. "תודה רבה,
גבירתי" וכמובן השאלות הרגילות: מאין
את, וכך הלאה. כשהיא אומרת שהיא מניו-
יורק או מקליפורניה או מאיזה שהוא מקום
אחר, אני גורש ומלא עם כתובות של כל
מיני נשים, או אפילו גברים, מהמקומות
האלה. ואז באה השאלה: מה אתה עושה?
"כותב" מהה חיים? "בערך". כבר הצגתי
את עצמי מבנאי ועד עתונאי. תלוי מי
האשה.

כה שיקרו ענייך!

לאיזה אשה אתה אומר מה?

— לאשה המבוגרת אני אומר עתונאי.
מוציא פינקס קופת-חולים, מראה לה את
זה. לא יודעת עברית. ואז אני אומר לה
שזו תעודת עתונות. מקבלת את זה. לנשים
ישראליות — אותה שיטה, אבל נותן לה
את המחזה לקרוא. או נותן לה איזה
פואמה לקרוא. מתלהבת מאופן הסיגנון
של הכתיבה. או אפילו מעצם המחשבה ש-

מוסה יבל"ח

קלארק ז"ל